

ΕΙΔΗΣΕΙΣ

— Ὑπὸ τοῦ πρώτου προέξανατος καὶ γενικοῦ γραμματέως τοῦ ἐν Ἀθήναις Διαθνοῦς συνεδρίου τῶν Ἀνατολιστῶν Στυρ. Π. Δάμπρου συνταχθέντες καὶ ἐκτυπωθέντες ἐξεδόθησαν δύο τόμοι, ὃν ἔ μὲν εἷς, ἀλληγοστί καὶ γαλλιστί γεγραμμένος, ἐπιγράφεται «Τὰ κατὰ τὴν ἑβδομηκοστὴν πέμπτην ἀμφιστηρίδα τῆς ἰδρύσεως τοῦ Ἐθνικοῦ Πανεπιστημίου. — La célébration du soixante-quinzième anniversaire de la fondation de l'Université nationale de Grèce 1837-1912», ὁ δ' ἕτερος γαλλιστί συνταχθέντος φέρει τὴν ἐπιγραφὴν «Actes du Congrès international des Orientalistes. Session d'Athènes. 1912». Ὁ αὐτὸς δ' ἐπιμελήθη καὶ τῆς ἐκδόσεως τῆς συλλογῆς πραγματειῶν σταλασιῶν ὑπὸ ξένων καθηγητῶν καὶ ἄλλων λογίων πρὸς τιμὴν τοῦ ἐορτάζοντος Πανεπιστημίου. Ἡ συλλογὴ αὕτη ἐπιγράφεται «Σένα. Hommage international à l'Université Nationale de Grèce à l'occasion du soixante-quinzième anniversaire de sa fondation (1837-1912).

— Ὁ ἐν Θεσσαλονίκῃ ἀντιπρόσωπος τῆς Κυβερνήσεως κ. Ῥακιζάν ὑπέδειξαν εἰς τὸ Ὑπουργεῖον τῆς παιδείας ἐκθεσιν περὶ τῶν ἀρχαίων τῆς Ἀμφιπόλεως, συνταχθεῖσαν ὑπὸ τοῦ ἐφόρου τῶν ἀρχαιοτήτων κ. Οἰκονόμου, ἀπεσπομένου εἰς τὴν ἀρχαιολογικὴν ὑπηρεσίαν Θεσσαλονίκης.

Ὁ κ. Οἰκονόμου ἀναφέρει, ὅτι μετὰ δὲ κατ' ἐντολὴν τοῦ κ. Ῥακιζάν εἰς Γενίκοι Ἀμφιπόλιν πρὸς ἐξέτασιν καὶ περισυλλογὴν τῶν ἐκεῖ ἀρχαιοτήτων καὶ βοηθούμενος ὑπὸ τοῦ περικολουθησάντος αὐτὸν ἀρχιτέκτονος κ. Α. Ὀρλάνδου, ἀντέγραψε πάσας ὅσας ἤδυνήθη νάναυρη εἶτε ἐν τῷ νεωτέρῳ χωρίῳ Γενίκοι εἶτε ἐν τῷ χωρίῳ τῆς 20' λεπτά ἀπεχούσης Ἀμφιπόλεως ἐπιγεγραμμένους πλάκας, λαθίων καὶ τὰ ἀναγκαῖα ἐπιγραφικὰ ἐκτυπα, ἐν ὧν 16, ἀντέγραψε δὲ ὁμοίως δύο ὀμοδομημένους ἀνάγλυφα, τὸ μὲν ἐν ἀκέραιον, τὸ δ' ἄλλο κολοβόν.

Ὁ κ. Οἰκονόμου περαιτέρω σημειοί, ὅτι συνεκόμισεν ὅσα ἔκ τε τοῦ χωρίου καὶ τοῦ ἀρχαίου τόπου ἤτο δυνατόν νάποτειχίσῃ καὶ μετακομίσῃ, διὰ τῶν μέσων τὰ ὁποῖα διαθέτην, εἰς τὴν ἐκκλησίαν τοῦ χωρίου, καὶ παρέδωκεν εἰς τὸν ἱερέα αὐτοῦ Εὐθόμιον Πικθαμελῆν.

Ἐξητάθη ὡσαύτως τὸ νεωστὶ ὑπὸ τοῦ λόχου τοῦ μηχανικοῦ κατὰ τὴν κατασκευὴν γεφύρας τοῦ Στρυμόνος ἀνακαλυφθέν τετραγωνικόν βῆθρον καὶ ἐσχεδιάσθη ὑπὸ τοῦ κ. Ὀρλάνδου. Τί ἐβάσταζε τὸ βῆθρον τοῦτο, ὅπερ συνεδέθη ὑπὸ τινων πρὸς τὸ μνημεῖον τοῦ Βρασιδα, δὲν εἶνε δυνατόν νά ἐξακριβωθῇ, διότι δὲν σώζεται ἢ πλίνθος αὐτοῦ. Ἄλλ' ἀποκλείεται πᾶσα σκέψις περὶ τοῦ Βρασιδα, διότι κατὰ τὴν ἀρχαίαν μαρτυρίαν ὁ στρατηγὸς οὗτος ἀτάφη τῷ 432 π. Χ. ἐν τῇ πόλει πρὸ τῆς νῦν ἀγορᾶς, ἐνφ' τὸ εἰρημένον λίθινον βῆθρον εὗρέθη παρὰ τὸ Τζάγεζι, ἱκανὸν ἀπέχον τῆς Ἀμφιπόλεως. Πρὸς τοὺς ἄλλοις αὕτη ἡ τέχνη τοῦ μνημείου τάσσει αὐτὸ εἰς τοὺς ὑστέρους χρόνους. Ὅταν ἐπιστῇ ὁ καιρὸς ἀνασκευῶν ἐν τῇ καλῇ εὐρήματα ὑπισχνουμένη Ἀμφιπόλει, θά διακρυσθῇ καὶ τὸ σημεῖον τοῦτο διὰ τίνος μικρῆς ἐρεῦνης.

— Ἐκ τῆς «Ἡμερησίας τοῦ Βερολίνου» ἀρυσθέντα τὴν ἐξῆς ἀνταπόκρισιν ἐκ Θεσσαλονίκης:

«Τώρα, ὅποτε ἡ Θεσσαλονίκη ἀπολαμβάνει τῶν ἀγαθῶν τῆς ἐλευθερίας καὶ τοῦ πολιτισμοῦ, παρουσιάζεται εὐρύτατον στάσιον ἐνεργείας διὰ τοὺς ἀρχαιολόγους, τοὺς τεχνοκρίτας καὶ ἱστοριοδίφας. Τὰ ἀρχαία μνημεῖα, ὧν βρῖθαι ἡ πόλις, προσφέρουσι πλουσίαν ἕλην πρὸς σύγκρισιν καὶ ἐπισυνθέσιν τῶν διαφόρων ἐποχῶν, εἰς ἃς συμπεριλαμβάνεται καὶ ἡ ἀρχαιοτάτη. Ἀτυχῶς οἱ Τούρκοι παρέσχον καὶ ἐδῶ δείγματα τῆς τελείας ἀδικατορίας τῶν καὶ ἀναληθείας διὰ τὰ ἱστορικά ἔργα. Πολλὰ μνημεῖα καὶ κτίρια κατηδαφίσθησαν εἴτε διὰ νὰ αὐρυνθῶσιν αἱ ὁδοί, εἴτε διὰ νὰ πωληθῇ τὸ ἀρχαιολογικὸν ὕλικόν εἰς τὸ ἐξωτερικόν. Λίαν ἐνδιαφέροντα ἔργα τέχνης κατεστράφησαν, ἀλλ' ὅπως ἐξήποτε εἶνε ἀναμφίβολον, ὅτι ὑπὸ τὰς οἰκίας, τὰ ὑπόγεια καὶ τὰς κατακόμβας κρύπτονται πολλὰ κειμήλια παρελθόντων χρόνων.

«Μέχρι τοῦδε ἔχουσι σταλῆ πολλὰ ἔργα ἐκ Θεσσαλονίκης εἰς τὸ ἐξωτερικόν. Τῷ 1864 ἡ ὑπὸ τοῦ Ναπολέοντος τοῦ Ι' διοργανωθείσα ἀποστολὴ Μίλλερ παρέλαβε τὰ ἑρμῆα ῥωμαϊκὰ ἀγάλματα, τὰ ὁποῖα οἱ Ἰσραηλίται ὀνομάζουσι «las incantadas» (μαγευμένα), καὶ τὰ ἀπέστειλαν εἰς Παρίσιους, ἐνθα καὶ εὐρίσκονται σημερινὸν εἰς τὸ Λουβρον. Τῷ 1876 κατηδαφίσθη ἡ Πύλη τοῦ Ἀξιοῦ, τὰ δὲ τεμάχια τῆς οἰκοδομῆς ἐχρησιμοποιήθησαν διὰ τὴν κατασκευὴν τῆς προκουμαίας Θεσσαλονίκης! Τῷ 1911 ἦλθεν ἡ σειρά τῆς Νέας Πύλης ἢ Γενῆ Καποῦ, παρὰ τὴν ἐνδιαφέρουσαν ἐπιγραφὴν τῆς, ἣτις ἐνεθύμιζε τὴν ἀλωσιν τῆς πόλεως ὑπὸ τῶν Τούρκων.

«Πρὸς ἐξέσῃσιν λίθων διὰ τὴν κατασκευὴν πικραπηγμάτων χάριν τῶν Μωαμεθανῶν μεταναστῶν, τοὺς ὁποίους εἰλικυσε μὲ ψευδεῖς ὑποσχέσεις ἡ τουρκικὴ διοίκησις, κατερρίφθησαν σημαντικὰ μέρη τῶν ἀρχαίων τειχῶν τῆς πόλεως. Ἐν τέλει οἱ Τούρκοι κατηδαφίσαν τὸ εὐρύτατον τεῖχος, ὅπερ περιέβαλλεν ἄλλοτε τὸν ὑπὸ τῶν Βενετῶν ἀνεγερθέντα «Λευκὸν Πύργον».

«Ἐκ τῶν βυζαντιτικῶν νεῶν τῶν ἀνταθῆα εὐρισκομένων ἔχουσιν ἰδιαιτέραν σημασίαν οἱ ἐξῆς: Ὁ τῆς Ἀγίας Σοφίας, τοῦ Ἀγίου Δημητρίου, τῆς Ἀγίας Παρασκευῆς, τοῦ Ἀγίου Γεωργίου, τῶν Δώδεκα Ἀποστόλων καὶ τῆς Παναγίας Παρθένου. Ἐπίσης οἱ νεοὶ τοῦ Ἀγίου Ἡλία, τοῦ Ἀγίου Παντελεήμονος, τῆς Ἀγίας Αἰκατερίνης καὶ τοῦ Ἀγίου Ἀρχαγγέλου. Ἐν τῷ νεῷ τῶν Δώδεκα Ἀποστόλων ἀπεξέσθη ἐσχάτως τὸ κωνίκαμ τῶν τοίχων, οὕτω δ' ἐφάνησαν αἱ ἀρχαῖαι βυζαντικαὶ τοιχογραφίαι ὡς καὶ ψηφιδωτά.

«Ἡ ἐν ἔτει 1903 συγκροτηθεῖσα ἐπιτροπὴ μεταρρυθμίσεων εἶχεν ἀνγκράφει ἐν τῷ προϋπολογισμῷ διὰ τὴν Μακεδονίαν διάφορα ποσὰ πρὸς διατήρησιν καὶ ἐπισκευὴν τῶν εἰς τζαμία μεταβληθέντων βυζαντιτικῶν νεῶν, ἐγένετο δὲ πράγματι ποιά τις ἐργασία. Ἐπὶ παραδείγματι ἐπισκευάσθη μετὰ δεξιότητος ἡ ἐκκλησίαι τοῦ Ἀγίου Δημητρίου. Ἀλλὰ κατὰ τὴν ἐπισκευὴν τοῦ Ἀγίου Γεωργίου καὶ τῆς Ἀγίας Σοφίας διαπράχθησαν ἀσυγχώρητα λάθη. Ἡ Πύλη τῆς Ἄννης Παλαιολογίνης κατηδαφίσθη τῷ 1912 ὑπὸ τῆς τουρκικῆς δημοτικῆς ἀρχῆς μέχρι θεμελίων.

«Ἐὰν ἐν γένει λάθῃ τις ὑπ' ὄψιν τὸ πλῆθος τῶν μερῶν, εἰς τὰ ὁποῖα εἶνε ἀναγκαστικὰ αἱ ἀνσκοπαί, ὡς λόγου χάριν εἰς τοὺς πρόποδας τοῦ Ὀλύμπου, εἰς τὴν περιφέρειαν Αἰκατερίνης, ἐν τῇ Χαλκιδικῇ καὶ εἰς τὰ περίχωρα Θεσσαλονίκης, ἐπ' ἴσης δ' εἰς τὰς ἀρχαίας Θέρμικας, ἐν Βερροίαις, ἐν Βοζνεοῖς, ἐν τῇ ἀρχαίᾳ πρωτεύουσῃ τῆς Μακεδονίας Ἐδέσσει καὶ ἀλλαχοῦ, τότε θὰ σχηματισθῇ ἰδέαν περὶ τῆς ἐργασίας, ἣ ὁποῖα ἀνεκμεναι τοὺς ἀρχαιολόγους καὶ ἱστοριοδίφας».

— Ἐν Ἐλασσόνι εὐρέθη μαρμαρίνη κεφαλή, περί ἧς εἶ ἔφορος ἀρχαιοτήτων κ. Ἄπ. Ἀρβανιτόπουλλος ἀνέφερε τὰ ἑξῆς

«Ὁ διαρμηνηὸς τοῦ ἐγκαθῆθα εἰρηνοδικαίου κ. Ζαγλάρης μοί παρέδωκε μαρμαρίνην κεφαλήν ὑπερτέραν κατὰ τὴν τοῦ φυσικοῦ μεγέθους, ἣν λέγει ὅτι εὐρα πρό ἐτῶν παρά τινι κτίσῃ ἐν Ἰσαριτισίῃ πιθανῶς προέρχεται ἐκ Δομενίκου. Διατηρήθησαν τὰ ἄνω μέχρι τοῦ στόματος, καὶ παρ' ὅλην τὴν φθοράν διακρίνεται ὅτι εἶνε λαμπρᾶς τέχνης καὶ καλῶν χρόνων, προσομοιάζουσα τῇ Ἐρμῇ τοῦ Πραξιτέλους τῇ ἐν Ὀλυμπίᾳ, τὸ δὲ μάρμαρον φαίνεται ὅν πάριον καὶ ἡ παράστασις τοῦ Ἰθίου θεοῦ. Δυστυχῶς ἡ μεγάλη ἀποτριβὴ ἐν ἀπιτρέπει: ἐξαγωγὴν ἀσφαλεστέρων κρίσεων. Ἡ φυσιογνωμία διακρίνεται εὐγενῆς καὶ ἡμερόδης, ἡ δὲ τέχνη ἀρίστη. Ἔργον τῶν μέσων τῆς Δ' κ. Χ. ἐκκτοντικητῆρος. Κατετέθη ἐν τῇ συλλογῇ Ἐλασσόνος ὑπ' ἀρ. 101».

— Ὁ ἐπιμαχτῆς τῶν ἀρχαιοτήτων κ. Δ. Εὐαγγελίδης δι' ἐκθέσεως του πρὸς τὸ Ἰπουργεῖον τῆς παιδείας ἐκ Πρεβέζης ἀναφέρει, ὅτι περί τὰς τέσσαρας ὥρας βορείως τῆς Πρεβέζης μεταξὺ τῆς κώμης Κικρυίνης καὶ τῆς μονῆς Ζαλόγγου κείνται τὰ ἐκτεταμένα εἰσέπια πόλεως, ἣτις ἐκ τῶν εὐρεθέντων νομισμάτων φαίνεται ὅτι ἦτο ἡ ἀρχαία Κασώπη. Ἐπὶ ἀνωμάλου ὄροπέδιου ἐκτισμένη περιβάλλεται ὑπὸ τείχους ὠραίου πολυγωνικοῦ ῥυθμοῦ, οὗτινος κατὰ τὴν δυτικὴν πλευρὰν σώζεται πύλη θολωτῆ βλέπουσα πρὸς βορρὰν. Καθ' ἅπασαν τὴν ἐκτασὶν βλέπει τις λείψανα οἰκημάτων, ἀγκλημάτων καὶ θεμῶν κτιρίων ἐγκατεσπαρμένα ἀνά τὸ πετρώδες ἔδαφος. Σημειωτέος θολωτὸς τάφος μεγαλοπρεπῆς ὑπόγειος, διὰ λαξευτῶν λίθων ἐκτισμένος μετὰ εἰσόδου ὠραύτως θολωτῆς καὶ ἔχων ἄπασαν τὴν ἐσωτερικὴν ἀπιφάνειαν ἐπικαχρισμένην σκληρῷ κονιάματι καὶ εἰς πλάκας διηρημένην κατ' ἀπομίμησιν πλακωτῆς ἀπενδύσεως.

«Κατὰ τὸ ΒΑ ἄκρον τῆς πόλεως εὐδιάκριτον εἰσέτι εἶνε τὸ μέγα θέατρον ἐκ λίθων κατασκευασμένον, οὗτινος τὰ νοτιὰ ἐδῶλια εἶνε ἐσκαμμένα ἐν τῷ βράχῳ. Ἐπὶ βουνοῦ ὑπερκειμένου τῆς πόλεως φαίνονται λείψανα ἄλλου πολυγωνικοῦ τείχους.

«Πρὸ τῆς μνημονευθείσης μονῆς τοῦ Ζαλόγγου διακινώσκει τις ἀμυδρὸν τὸ διάγραμμα νοῦ, οὗτινος οὐδὲν ἕτερον σώζεται. Ἐν γένει κίσητῆ εἶνε ἡ ἔλλειψις γλυπτοῦ τινος ἢ ἀρχιτεκτονικοῦ θρυψματος καθ' ἅπασαν τὴν πόλιν, καὶ μόνον τὰ στάμια τῶν ἐπὶ τῶν βράχων λαλαξευμένων τάφων χάνουσιν ἐν ἐνιαχοῦ καὶ ἰδίᾳ νοτίως τῆς πόλεως.

«Ἐν τῇ κώμῃ Κικρυίνῃ εὐρέθησαν τρεῖς ἀπιτόμβιοι ἐπιγραφαὶ τοῦ τρίτου πρὸς τὸν δεῦτερον αἰῶνα πρὸ Χριστοῦ, αἵτινας μεταφέρθησαν εἰς τὸ ἐκεῖ δημοτικὸν σχολεῖον. Εἰς τὴν ἐκκλησίαν τῆς μονῆς εὐρέθη ὁμοίᾳ ἐν τῷ ἱερῷ βῆματι ἀντιτελισμένη (Ἀνίκαιος κτλ.). Ἄπασα εἶνε ἐπὶ ἐγγυρίου λίθου, καχραγμένῃ ἀντὸς γραμμῶν, καὶ κοσμοῦνται ὑπὸ σειρῶν γεγλυμμένων φύλλων δρυὸς ἢ ἐλαίας.

«Εἰς τὴν κώμην, ἣτις σήμερον Πολυρόροφος (:) λέγεται, σώζονται εἰσέπια ὠραύτως πολυγωνικοῦ τείχους καὶ σεσλημένοι τάφοι, ἰσως τοῦ ἀρχαίου Ὀρωποῦ, παρὰ δὲ τὸν ποταμὸν Λοῦρον ἐν τῇ ἀποθήκῃ τοῦ μεγαλοκτηματίου Κουσεῖν παρὰ εὐρέθη ἐνεπίγραφον βῆτρον ἐγγυρίου λίθου προερχόμενον ἐκ Νικοπόλεως».

— Ὁ ἐν Κερκύρᾳ ἀποκτησίων τὰς ἐνεργουμένας ἐκεῖ ἀνσκαφὰς ἔφορος τῶν ἀρχαιοτήτων κ. Ῥωμαῖος δι' ἐκθέσεως αὐτοῦ πρὸς τὸ Ἰπουργεῖον τῆς παιδείας ἐκθέτει, ὅτι ἡ ἀποκάλυψις τῶν θεμελίων τοῦ ἀνσκαπτομένου νοῦ προήχθη μεγάλως κατὰ τὸ διχραῦσεν χρονικὸν διάστημα, ἣδη δ' ἔχομεν τὴν βορειοανατολικὴν

γωνίαν τοῦ ναοῦ διαγραφομένην διὰ τῶν κατὰ χώραν θεμελίων λίθων. Ἐπειδὴ ἀπὸ τοῦ 1911 ὑπάρχει καὶ ἡ νοτιοδυτικὴ γωνία, αἱ διαστάσεις τοῦ ναοῦ ὑπολογίζονται 23X50 μέτρων. Εἶνε βέβαιον, γράφει ὁ κ. Γρωμῆος, ὅτι καὶ κατὰ τὰ λοιπὰ ἡ ἀναπαράστασις τοῦ οἰκοδομημάτων εὐκολύνεται μεγάλως. Εἶνε δὲ ἀξιοσημείωτον τὸ γεγονός, ὅτι καὶ ὁ κ. Δαίρηφελδ συνέπερανε τὰς αὐτὰς διαστάσεις, ὑπολογίζων ἐκ τῆς θέσεως τῶν βορείων θεμελίων καὶ ἐκ τῆς ἐξέτασεως τῶν χωμάτων.

Ἀκολούθως ὁ κ. Γρωμῆος ἐκθέτει, ὅτι ἐπὶ τέσσαρας ἡμέρας διεξήχθησαν ἀνσκαφαὶ ἐπὶ τοῦ ἀκρωτηρίου Κεφαλιῶ κατὰ τὴν βορειοδυτικὴν πλευρὰν τῆς νήσου, μετὰ τὴν λήψιν τῆς ἀδείας παρὰ τοῦ Ἰπουργείου τῆς παιδείας.

Ἐπὶ τῆς κορυφῆς βόρειως, ἀποτόμως καταπεσοῦσης πρὸς τὴν νοτιῶς κειμένην θάλασσαν καὶ ἡρέμα προσκλινοῦσης πρὸς τὴν βορείαν, ἐθεβαιώθη ἡ ὑπαρξίς προϊστορικοῦ συνοικισμοῦ ἐκτάσεως μήκους 150 μέτρων καὶ πλάτους 50 μέτρων.

Τὰ κυριώτατα εὐρήματα τῶν ἀνσκαφῶν συνίστανται εἰς πλῆθος συντριμμάτων πηλίνων ἀγγείων. Ταῦτα εἶνε κατὰ μέγα μέρος μονόχρωμα ἄνευ οὐδεμιᾶς διακοσμήσεως, ἀνήκουσι δὲ κατὰ πλειονότητα εἰς τὰς ἀρχαιστάρας γνωστάς κατηγορίας τῆς Θεσσαλίας.

Δύο ἐκ τῶν συντριμμάτων τούτων εἶνε γραπτά μετὰ τριγωνικῆς σφαιροειδοῦς γραμμῆς. Ἰπάρχουσι ἐπ' ἰσῆς καὶ τινα μονόχρωμα, ἐρυθρά, λεῖκα καὶ στιλπνὰ ὡς τὰ τῆς Τροίας καὶ τῆς Χαίρωνείας.

Ἐξ ὅλων τούτων ἐσημειώθη ἓν μετ' ἐγχαράκτων διακοσμητικῶν τριγώνων. Ἐκ νεωτέρων ἀγγείων ὑπάρχουσι ὀλίγα μοκηναϊκὰ θραύσματα, ἐπίσης δὲ δέκα σφονδύλια κωνικὰ ἢ ἀμφικωνικὰ καθὼς καὶ τεμάχια σφαιροειδοῦς σκαύους. Ἐκ λιθίνων ὑπάρχουσιν ὀλίγα λαπίδες ἐκ πυρίτου, κυανοὶ μυλόλιθοι καὶ δύο σφαιρικοὶ τριπτήρες. Ἀπεκαλύφθησαν ἐπίσης καὶ τινα εὐτελεῖ τοιχάρια, ἀνερριχώμενα εἰς τὸ ἀνωφερὲς ἔδαφος.

—Καθ' ἃ ἀνφέρει εἰς τὸ Ἰπουργεῖον τῆς παιδείας ὁ γενικὸς διοικητὴς τῶν νήσων τοῦ Αἰγαίου κ. Βοζίκης, ὑπεβλήθη αὐτῷ ἀναφορὰ τοῦ ἐφόρου τῶν ἀρχαιοτήτων κ. Κυπαρίσση, ἀποσπασμένου εἰς τὴν ἀρχαιολογικὴν ὑπηρεσίαν τῶν νήσων τοῦ Αἰγαίου πελάγους, δι' ἧς οὗτος ἀνέφερεν, ὅτι ὁ ἐκ Κίστρον τῆς Λήμνου κ. Ὀδυσσεὺς Παντελίδης ἐδωρήσεν εἰς τὴν ἀρχαιολογικὴν συλλογὴν τῆς Ἑλλάδος πᾶσαν τὴν ἐν τῇ οἰκίᾳ αὐτοῦ ἀρχαιολογικὴν συλλογὴν.

Ὁ κ. Παντελίδης παρέδωκεν εἰς τὸν κ. Κυπαρίσσην ὀλίγα ἀρχαῖα χαλκᾶ νομισμᾶτα, ἐπιφυλασσόμενος ἀργότερον νὰ παραδώσῃ ἄλλα σπανιώτερα ἐξ Αἰγύπτου χρυσᾶ, ἅτινα ἔχει ἐγκτετάλειψαι ἐκεῖ ἀπὸ μακροῦ χρόνου.

Ἡ ἀρχαιολογικὴ συλλογὴ ἀποτελεῖται ἐκ πλείστων μικροτεχνημάτων τῆς ἀρχιότητος, ἐκ πολυειδῶν ἀγγείων, εἰδωλίων, ἐπιγραφῶν, ἅτινα εἶνε προσωρισμένα μεγάλην νὰ παραδῶσιν συμβολὴν εἰς τὴν ἀρχαιολογικὴν μελέτην τῶν πραγμάτων τῆς νήσου.

Ὁ ἴδιος ἐδωρήσασκε ἄλλοτε εἰς τὸ Ἐθνικὸν ἀρχαιολογικὸν μουσεῖον τῶν Ἀθηνῶν τὴν πολυθρόνητον ἐπιγραφὴν τῶν Καμινίων, μοναδικὴν εἰς τὸ εἶδος τῆς. Ὁ αὐτὸς δ' ὑπῆρξεν ἰδρυτὴς καὶ τοῦ ἀπ' αὐτοῦ φερωνομουμένου Παντελίδου δραματικοῦ διαγωνισμοῦ.

Ὁ κ. Κυπαρίσσης ἐπρότειναν εἰς τὸν κ. Βοζίκην, ὅπως ἐκφράσῃ τὴν εὐαρέσκαιαν αὐτοῦ εἰς τὸν δωρητὴν, τοῦτο δὲ καὶ ἐπραξεν ἀμέσως ὁ κ. Γενικὸς διοικητὴς τῶν νήσων, γνωρίζας τοῦτο εἰς τὸ Ἰπουργεῖον.

— Ὁ αὐτός ἔφορος ἀρχαιοτήτων κ. Κυπαρίσσης ἐν τῇ ἐτέρᾳ τῶν ἐκθέσεων του τῶν ὑποβληθεισῶν εἰς τὸ Ἰνστιτούτον τῆς παιδείας διὰ τοῦ κ. Χ. Βοζίκη ἐπιλαμβάνεται λεπτομεροῦς μελέτης τῶν ἀρχαιοτήτων τῆς Μυτιλήνης, ὧν κατάλογον ἐν γυνικαῖς γραμμαῖς ἐπέβαλεν ἀπὸ πολλοῦ ὁ γυμνασιάρχης κ. Δαυίδ.

Ὁ κ. Κυπαρίσσης ἀναφέρει, ὅτι λεπτομερέστερον καὶ ἀκριβέστερον κατάλογον θὰ ὑποβάλῃ εὐθὺς ὡς θέλει συγκεντρώσει τὰ ἐκ μεγάλων ἐνεπιγράφων μαρμάρων ἀποτελούμενα ἀρχαῖα τῆς νήσου διὰ τὴν φύλαξιν δ' αὐτῶν μεριμνᾷ ἡ γυνικὴ διοίκησις διὰ τῆς ἐξευρέσεως καταλλήλου οἰκήματος.

Τὸ πλεῖστον τῶν ἀρχαίων σύγκαιται ἐξ ἐπιγραφῶν δημοσιευθεισῶν ἤδη ὑπὸ τοῦ γυμνασιάρχου κ. Δαυίδ καὶ τοῦ πρώτου γυμνασιάρχου κ. Π. Παπαγεωργίου· ἀλλ' ἐκτός τούτων ἐλπίζει τὴν ἐξεύρεσιν καὶ ἄλλων εἰς ἰδιωτικὰ οἰκήματα, αἵτινες ἀνεκδοτοὶ οὐσα θέλουσι σπουδαίως συμβάσαι εἰς τὴν ἐξакριβείαν τῆς αἰολικῆς διαλέκτου.

Εἰς τὸ φρούριον ὑπάρχουσι πλεῖστοι ἐντετυχισμένοι ἐπιγραφαί, ἐπ' ἑσῆς δὲ καὶ ἀνάγλυφα πολλὰ καὶ κορμοὶ ἀγαλμάτων καὶ σαρκοφάγοι.

Ἐν τῇ συλλογῇ τοῦ Ἑλληνικοῦ Γυμνασίου παρατηρεῖται ἀξιόλογον ἄγαλμα Φτύρου κατακεκλιμένου καὶ στηριζομένου ἐπὶ ἀσκοῦ, ὃν περιβάλλει μετὰ στοργῆς διὰ τῆς ἀριστερᾶς χειρὸς, ἔργον καλῆς τέχνης τῶν τελευταίων ῥωμαϊκῶν χρόνων.

Προσοχῆς ἰδιαιτέρας ἀξίον εἶνε τὸ μωσαικὸν φρούριον τῆς πόλεως, ἰδρυμένον ἐπὶ λόφου, ὅστις ἄλλοτε μετὰ μικρᾶς περιοχῆς ἀπέτελε νησίον, καὶ κατασκευασμένον κατὰ τὸ πλεῖστον ἐξ ὕλικου εἰλημμένου ἐξ ἀρχαίων μεγάλων οἰκοδομημάτων. Εἰς τὴν ἐσωτερικὴν καὶ τὴν ἐξωτερικὴν ὄψιν τοῦ φρουρίου διακρίνονται ἐντετυχισμένα ἀνάγλυφα, ματόπαι, τρίγλυφα, σπόνδυλοι κίονων, τμήματα ἐπιστηλίων, βυζαντινὰ συμπλέγματα μετ' ἀναγλύπτων κοσμημάτων καὶ διαφόρων ἀετῶν μετὰ τῶν τεσσάρων Γ τῆς ἐποχῆς τῶν Παλασιολόγων καὶ Γαυλαύζων.

«Εἶνε τοιαύτη ἡ πληθὺς τῶν ἐν τῷ φρουρίῳ ἐντετυχισμένων ἀρχαίων ὀγκολίθων—ἐξακολουθεῖ ὁ κ. Κυπαρίσσης—καὶ τῶν ἐντός αὐτῶν κατακειμένων, ὥστε ἀσφαλῶς δύναται τις νὰ εἰκάσῃ, ὅτι ἀνήκουσιν οὗτοι εἰς μέγαν ἀρχαῖον ναόν ἰδρυμένον ἐπὶ τοῦ λόφου. Εἰς τὴν γνώμην ταύτην κατέληξα. Διότι μετὰ τῶν ἐντός τοῦ φρουρίου κατακειμένων ὀγκολίθων εὗρον καὶ μέγαν λίθον τριγωνικόν, ἐν τῷ μέσῳ τοῦ ἑποίου ὑπάρχει ἐκτύπως ἀνάγλυφος παράστασις γυναικὸς μέχρι τῆς ὀσφύος. Ὁ λίθος οὗτος θὰ ἀπέτελε τὸ κέντρον τοῦ ἀετώματος τοῦ ναοῦ. Μελετῶν τις μετὰ προσοχῆς τὰ ἐν τῷ φρουρίῳ θὰ ζυνηθῇ, νομίζω, νὰ ἐξакριβώσῃ τὴν θέσιν τοῦ ἀρχαίου ναοῦ».

Ὁ κ. Κυπαρίσσης ἐν τέλει, λαμβάνων ἀφορμὴν ἐκ τῶν ἐν Μυτιλήνῃ ἐγκατασπαρμένων ἀρχαίων, ἀγεται εἰς τὸ συμπέρασμα, ὅτι προσεχῶς ἡ ἀρχαιολογικὴ σκαπάνη θέλει ἀρχίσει τὸ ἔργον αὐτῆς μετὰ κολλῶν ἐλπίδων εὐρέσεως ἀξιολόγων ἀρχαίων.

— Τὸ συμβούλιον τῆς Ἀρχαιολογικῆς ἐπιτελείας κατὰ τὴν τελευταίαν αὐτοῦ συνεδρίαν ἀπεφάσισεν ὅπως ἐνεργήσῃ ἀνεσκαφὰς ἐν τῇ ἀρχαίᾳ Πέλλῃ, τῇ περὶ τοῦ Μεγάλου Ἀλεξάνδρου.

Αἱ ἀνεσκαφαὶ αὗται θέλουσιν ἐνεργηθῆναι δαπάναις τῆς Ἀρχαιολογικῆς ἐπιτελείας καὶ ὑπὸ τὴν ἐποπτείαν τοῦ ἐν Θεσσαλονίκῃ ἐφόρου τῶν ἀρχαιοτήτων κ. Π. Οἰκονόμου.

Ἐπ' ἴσης ἀπεφασίσθη ἡ παραχώρησις σχετικῆς ἀδείας διὰ τὴν ἐνέργειαν ἀνακαφῶν ἐν Νικοπόλει τῆς Ἠπείρου, οὐ μακρὰν τῆς Πραβίτζης. Αἱ ἀνακαφαὶ αὗται ἤρχισαν ἐνεργεῖσθαι ὑπὸ τοῦ ἐφόρου τῶν ἀρχαιοτήτων κ. Α. Φιλαδελφέως.

Ὅμοίως ἡ Ἀρχαιολογικὴ ἑταιρεία ἀπεφάσισε τὴν ἐνέργειαν ἀνακαφῶν ἐν Χίῳ.

— Ἠγγέλθη εἰς τὸ Ἐπουργεῖον τῆς παιδείας, ὅτι εἰς τὸ χωρίον Σπί, πλησίον τῆς Αἰκατερίνης, ἀνευρέθη μέγα μαρμαρινὸν ἀγαλμα, ὅπερ, ἐν φυσικοῦ μεγέθους, παριστᾷ βασιλέα ἢ πολεμιστὴν. Τὸ ἀγαλμα τοῦτο εἶνε ἀρίστης τέχνης τῶν μακεδονικῶν χρόνων.

Ἐπ' ἴσης ἐν τῷ Πιερίᾳ, καίμηντ ἐν τῷ ἐπὶ τουρκοκρατίας καζῆ Αἰκατερίνης, καὶ ἐντός Σπυραίου ἔχει ἀποκρῦφαι πρὸ τριετίας ἀρκετῆς ἀξίας ἀρχαιότητος ὁ ἀξιωματικὸς κ. Ἀναγνωστόπουλος, πρὸς παραλαβὴν δὲ τούτων θέλει ἀποσταλῆ ἔφορος τῶν ἀρχαιοτήτων.

— Ἠρξάντο ἐργασίαι ἐν τῷ κατὰ τὸ Κορωπὶ ναφ τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου πρὸς ἀνύψωσιν αὐτοῦ καὶ τροποποίησιν τῆς ἐσωτερικῆς διακοσμήσεως ὑπὸ τὴν ἐπιτήρησιν τοῦ ἀρχιτέκτονος τῆς Ἀρχαιολογικῆς ἑταιρείας κ. Εὐγενίου. Περὶ τῆς σημασίας τοῦ ναοῦ τούτου ἴδε τὴν μονογραφίαν τοῦ κ. Χαριλάου Γκιτάκου Ἀριστιανικῆ ἀρχαιότητος τῆς κωμοπόλεως Κορωπῆ. Ὁ ναὸς τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου. Ἐν Ἀθήναις. 1909.

— Ἐν τῷ ἑβδομαδικῷ ἐφημερίδῃ «Προόδω» τῆς Νάξου (Ἐτ. Δ' ἀριθ. 143 τῆς 18 Σεπτεμβρίου 1912) ἐδημοσιεύθη ἀνωτόμως ἀρθρίδιον τοῦ καθηγητοῦ τοῦ ἐν Τριπόλει Γυμνασίου κ. Μιχαὴλ Κρίσπη ὑπὸ τὴν ἐπιγραφὴν «Καταπολιανή». Ὁ συγγραφεὺς ἰσχυρίζεται, ὅτι τοῦτο τὸ ὄνομα ἔφερεν ἀρχῆθεν ἡ περιώνυμος μονὴ τῆς Πάρου, ὅλον ὄνομα φέρεται οὐ μόνον ἐν διαφόροις γραπτοῖς μνημείοις, ἐντύποις καὶ χειρογράφοις, ὡς καὶ ἐπὶ μαρμάρων ἢ σφραγίδων ἢ ἱερῶν σκευῶν, ἐν οἷς καὶ ἀργυροῦς δίσκος τοῦ δεκάτου ἑβδόμου αἰῶνος μεσοῦντος, ἀλλὰ καὶ πρὸ τῷ Γάλλῳ φυτολόγῳ Tournefort τῷ 1656. Πρώτην δὲ μναίαν τοῦ ὀνόματος Ἐκατομπυλιανὴ εὕρισται τῷ 1728 ἐν τῇ Γεωγραφίᾳ τοῦ Μελετίου. Ὅμοίως δὲ Καταπολιανὴ εἶνε τὸ ἀρχικὸν ὄνομα τῶν ἐν Ἀμοργῷ, Ἀκπειράνθῳ τῆς Νάξου καὶ Τήνῳ ναῶν, οἵτινες ἐπειτα μετωνομάσθησαν κατὰ μίμησιν τοῦ ἀρχαίοντος ὀνόματος Ἐκατομπυλιανὴ τῆς ἐν Πάρῳ μονῆς. Καταπολιανὴ δὲ σημαίνει κατὰ τὸν συγγραφεὴ τὴν καίμηντ εἰς τὰ Κ α τ ἄ π ο λ α, ἧτοι τὴν κάτω πόλιν.

— Ὁ ἐκ τῶν ἡμετέρων μαθητῶν καθηγητῆς τοῦ Πιγκυπρίου κ. Στίλκων Κυριακίδης ἐδημοσίευσεν ἐν τῷ ὑπ' ἀριθ. 15 φύλλῳ (24 Μαΐου 1913) τοῦ ἐν Λευκωσίᾳ ἐκδομένου δεκαπενθημέρου θρησκευτικοῦ περιοδικοῦ «Πίστις», οὗ συντάκτης καὶ διευθυντῆς εἶνε ὁ καθηγητῆς τῶν μαθηματικῶν κ. Ι. Παπαπορφυρίου, ἐκταναστάτην περιγραφὴν τοῦ ὑπ' ἀρ. 18 κώδικος τῆς ἀρχιεπισκοπῆς Κύπρου, ἀτελῶς τέως περιγεγραμμένου ἐν τῷ Καταλόγῳ τῆς βιβλιοθήκης ταύτης ἐν τῇ Ἐπιτηρίδι τοῦ Πατριάρχου (Ἔτος Θ' σ. 98 κ.ε.). Ὁ κώδιξ ἦτο γεγραμμένος τὸν δέκατον ἕκτον αἰῶνα καὶ περιέχει διαφόρους νηπτικὰς συγγραφὰς καὶ ἐκκλησιαστικὰς διηγήσεις. Ἀνήκει δ' ἐν ἔτει 1544 εἰς τὸν ἐπίσκοπον Διτζᾶς καὶ Ἀγράφου Δουκᾶν, οὗ θανόντος ἐγένετο κτήμα «τῆς μονῆς τῆς ὑπεραγίας Θεοτόκου τῆς ἀνωτέρω καίμηντ τοῦ Καρπενησίου».

— Ἐν τῷ Ἐκκλησιαστικῷ Φάρῳ Ἀλεξανδρείας, Τόμ. ΙΑ' σ. 430-466, ἐδημοσίευσεν ὁ κ. Γρηγόριος Παπαμιχαὴλ νεκρολογίαν ὑπὸ τὴν ἐπιγραφὴν «Ἀθανάσιος Παπαδόπουλος—Κερζιμέζ», ἐκδοθεῖσιν καὶ ἐν χωριστῷ τεύχει ἐκ σελίδων 41. Ἐν

τῇ ἐξαιρέτῃ ταύτῃ πραγματεία εὐγνώμονος μαθητοῦ τοῦ μεταστάντος πολυκλάστου λογίου γίνεται μὲν λόγος καὶ ὅλου περὶ τοῦ ἔργου αὐτοῦ, ἀλλ' ἰδίως ἐκτίθενται τὰ κατὰ τὴν σύνταξιν καὶ ἐκδοσιν τοῦ Καταλόγου τῶν ἱεροσολυμιτικῶν χειρογράφων καὶ τὰ κατὰ τὰς ἐν Πάτρῳπόλει ἐργασίας τοῦ Κεραμεῦς. Πλουσιώτατος δ' εἶναι ὁ ἐν τέλει κατάλογος τῶν συγγραφῶν καὶ μονογραφῶν αὐτοῦ.

— Ὁ ἐν Κεφαλληνίᾳ κ. Ἠλίας Α. Τσιτσιλῆς ἀνγγέλλει τὴν ἐκδοσιν τοῦ δευτέρου τόμου τῶν Κεφαλληνικῶν Συμμάκτων, ὧν ἡ πρώτη ἐξεδόθη τῷ 1904 (Ἴδε Νέου Ἑλληνομνημονος Τόμ. Α' σ. 125 κ. ε.). Ὁ τόμος οὗτος σύγκειται ἐξ ἑπτὰ μερῶν. Τούτων τὸ πρῶτον ὑποδιαιρεῖται εἰς δύο τμήματα, ὧν τὸ μὲν πρῶτον θὰ περιλάβῃ «Ἱστορικάς σημειώσεις περὶ τῆς ἐπισκοπῆς τῆς Κεφαλληνίας, τῆς τε ὀρθοδόξου καὶ τῆς καθολικῆς», συνιστάμενον ἐξ εἰσαγωγῆς καὶ δεκάσι καφαλαίων, τὸ δὲ δευτέρον θὰ πραγματευθῆται τὰς «Μονὰς τῆς νήσου ὀρθοδόξους τε καὶ καθολικάς» ἐν τρισὶ κεφαλαίοις. Εἶναι δ' αἱ μὲν αὐταὶ ἢ τοῦ Ἁγίου Γερασίμου Ὁμαλῶν, ἢ τῶν Σισίων, ἢ τῆς Μηλακπιθίας, ἢ τοῦ Ἐσταυρωμένου, ἢ τῆς Πηγῆς, ἢ τῶν Ταξιάρχων, ἢ μονῆ Κηπουρίων, ἢ τοῦ Γαριῦ, ἢ τῶν Γερείων, ἢ τῶν Βρυδιάων, ἢ τῆς Κυρίας τῶν Ἀγγέλων, ἢ τῶν Λεπέδων, ἢ τῶν Θεμάτων, ἢ τῆς Προσπῆς, ἢ τῆς Ἄτρου, ἢ τῶν Ἁγίων Φενέντων, τὰ μονῆρια τῶν ἐπαρχιῶν Κρανταίας, Πάλης καὶ Σάμης καὶ αἱ καθολικαὶ μοναὶ S. Maria della Vittoria, Madonna di Trapano, S. Francesco (Castello), S. Nicolò dei Zoccolanti. Ἐν τῷ δευτέρῳ μέρει τῆς συγγραφῆς περιλαμβάνονται «Ποικίλαι περὶ Κεφαλληνίας ἱστορικαὶ καὶ χρονολογικαὶ σημειώσεις, γινώμαι καὶ περικοπὴ ἐξ ἀρχαιομάτων, ἀνακοινώσεων καὶ ἰδίων ἐρευνῶν καταρτισθεῖσαι καὶ εἰς τοὺς μ. Χ. χρόνους ἀναφερόμεναι καὶ μέχρις ἡμῶν διήκουσαι». Τὸ τρίτον μέρος ἀποτελεῖ «Τὸ κτηματολόγιον τῆς ἐπισκοπῆς κατὰ τὸν 17' αἰῶνα», τὸ τέταρτον εἶναι πραγματεία «Περὶ πρωτοπαπάδων Ζακύνθου ὑπὸ Λεων. Ζώνη», τὸ πέμπτον περιλαμβάνει «Χαραλάμους ἱερομονάχου Λαγκοῦδη ἢ Φλωρίου χρονολογικὸν ἀπάνθισμα τῆς νήσου Κεφαλληνίας, νῦν τὸ πρῶτον ἐκδιδόμενον μετὰ σημειώσεων», τὸ ἕκτον «Σελίδας πολιτικῆς ἱστορίας τῆς νήσου ἀπὸ τοῦ 1850 μέχρι τοῦ 1912», περιέχον ἐν κεφαλαίοις δώδεκα ἀναρχαφῆν τῶν κατὰ τοὺς αἰῶνας τούτους διαφόρων ξένων καὶ Ἑλλήνων ἀρχόντων τῆς νήσου, καὶ τέλος τὸ ἕβδομον «Προσθήκας καὶ διορθώσεις εἰς τὸν Α' Τόμον, Ἀπογραφὰς τῶν ἐτῶν 1583 καὶ 1776-1778, Στατιστικὰς διαφόρους καὶ Ἐρετηρίον καθ' ὕλην καὶ ὀνόματα.

Καθ' ὅσον βλέπομεν ἐκ τῆς ἐκδοθείσης ἀναλυτικῆς ἀγγελίας τοῦ δευτέρου τούτου τόμου χειρόγραφα περιλαμβάνουσιν ἐκ τῶν ἀνωτέρω ἀναρχαφῶν κεφαλληνικῶν μονῶν μόναι ἢ τῶν Κηπουρίων, ἢ τῶν Λεπέδων, ἢ τῆς Ἄτρου καὶ ἢ τοῦ Ἁγίου Γερασίμου, ἧς τοὺς κώδικας θὰ καταλέξῃ ὁ κ. Τσιτσιλῆς συμφώνως τῇ ἐρεύῃ τοῦ μακρῆτος Ἰω. Γαίτη. Ἐδημοσιύθη δ' αὕτη ἐν τῇ Ἐφημερίδι τῶν Σοφιστικῶν τῆς 9 καὶ τῆς 10 Φεβρουαρίου 1895. Ἴδε καὶ *Spry. P. Lambros* ἐν τῷ *Athenaeum* τοῦ 1896 ἀρ. 3595 σ. 389.

— Τὸ φθινόπωρον τοῦ 1912 ἀνεγράφη ἐν ἑλληνικαῖς ἐφημερίαις, ὅτι, ἐκκαθαριζομένης τῆς παρουσίας τοῦ ἐν Ἀλεξανδρείᾳ Γεωργίου Ζαβρουδάκη, εὐρέθη καὶ χρυσόβουλλον Κωνσταντίνου τοῦ Παλαιολόγου. Πράγματι δὲ ματ' οὐ πολὺ οἱ σύνδικοι τῆς πτωχεύσεως ἀπατάθησαν εἰς τὸν ἐκδότην τοῦ Νέου Ἑλληνομνημονος, ἀγγέλλοντες τὰ κατὰ τὸ εὐρεθὲν χρυσόβουλλον καὶ ζητοῦντες τὴν περὶ τούτου γνώμην αὐτοῦ. Ἄλλ' ἐκ τῶν ζητηθεισῶν καὶ ληφθεισῶν πληροφοριῶν καταδείχθη,

ὅτι τὸ ἔργκιον ἦτο ἀπλῶς ἀντίτυπον τῆς λιθογραφίας τοῦ ἐν τῷ ἀρχαίῳ τῆς Βιέννης ἀποκειμένου καὶ ὑπὸ Tafel καὶ Thomas ἐκδομένου χρυσοβούλλου τοῦ αὐτοκράτορος ἐκείνου, δι' οὗ παρείχε τῷ 1451 ἐμπορικὰς εὐκολίας εἰς τοὺς κατοίκους τῆς Ῥαούσης. Οὐχ ἦτο τὸ ἀντίτυπον τοῦτο, φιλοτίμως ἀγορασθὲν ὑπὸ φιλογενοῦς Ἑλλήνος τῆς Ἀλεξανδρείας, ἐθωρήθη μετὰ τοῦ πλαισίου αὐτοῦ εἰς τὴν ἐνταῦθα Ἱστορικὴν καὶ ἐθνολογικὴν ἐταιρείαν.

Ὀλίγον δ' ἀργότερον, τὸν Ἀπρίλιον τοῦ ἐναστῶτος ἔτους, ἐγνώσθη εἰς τὸν αὐτὸν ἐκδότην τοῦ Νέου Ἑλληνομνημονος ἐξ Ἱεροσολύμων, ὅτι εἰς τὴν αὐτόθι πατριαρχικὴν βιβλιοθήκην προσηνήχθη πρὸς ἀγορὰν ἀντὶ ἀέρας τιμῆς ἄλλο χρυσοβούλλον τοῦ Ἰωαννακτινίου Ἡκκλασιολόγου, ἀλλὰ μετὰ τὰς βοθείας ὑπ' αὐτοῦ ἔδωκεν καταφατικῶς, ὅτι καὶ τοῦτο οὐδὲν ἄλλο ἦτο ἢ ἀντίτυπον τῆς αὐτῆς λιθογραφίας καὶ ἡ βιβλιοθήκη ἐτάθη ἀπὸ ματαίας δαπάνης.

— Ἀρξάσης τῷ 30 Σεπτεμβρίου 1912 τῆς προθεσμίας πρὸς ὑποβολὴν ἔργων πραγματευομένων τὴν Ἱστορίαν τῆς Σπάρτης εἰς τὸν ὑπὸ τοῦ κ. Ἀθανασίου Ματάλα προκηρυχθέντα διαγωνισμὸν (Ἰδε Νέου Ἑλληνομνημονος Τόμ. Γ' σ. 251 κ.ε.) οὐδὲν παρούσαίθη ἔργον. Καθ' ἣ δὲ ἀνακοίνωσεν ἡμῖν ὁ ἀθλοθέτης, δὲν ἀπαφάσισε καὶ προκηρύξῃ νέον διαγωνισμὸν, καλὴ δὲ πιθανῶς θάφησῃ τὸ ὑπ' αὐτοῦ πρό ἐτῶν κατατεθὲν ποσὸν ἑπτακιςχιλίων δραχμῶν ἐν τῇ Ἐθνικῇ τραπέζῃ ἐπὶ δεκαετίαν ἐντόκως καὶ μὲ ἀνατοκισμὸν, ἐρίζων διὰ διαθήκης, ὅπως «τό τότε σχηματισθῆσομενον ποσὸν χρησιμεύσῃ πρὸς ἀμοιβὴν τοῦ βραβευθησομένου συγγραμματος».

— Ἡ εἰς γῆρας τῆς ἐν Μονάχῳ Βασιλικῆς ἀκαδημίας τῶν ἐπιστημῶν ὑπὸ τῆς Διεθνoῦς ἐταιρείας τῶν ἀκαδημιῶν ἀποφασισθεῖσα ἐκδοσις τοῦ Συντάγματος τῶν ἑλληνικῶν ἐγγράφων τῶν μέσων καὶ τῶν νέων χρόνων (Corpus der griechischen Urkunden des Mittelalters und der Neuereu Zeit) προχωρεῖ ἐσθμέραι παρασκευαζομένη. Συμφώνως πρὸς τὰς ἀποφάσεις τῆς τελευταίας συνελεύσεως τῆς εἰρημένης Διεθνoῦς ἐταιρείας, γενομένης ἐν Ῥώμῃ ἀπὸ 26 Ἀπριλίου μέχρι 2 Μαΐου 1910, τελοῦνται πᾶρά τῃ Ἀκαδημίᾳ τοῦ Μονάχου αἱ ἀνάγκαι προεργασίαι, ὅπως γείνη ἐναρκεῖς τοῦ ἔργου διὰ τῆς ἐκδόσεως τῶν αὐτοκρατορικῶν γραμμάτων. Καὶ δὴ κατεστρώθησαν ἤδη τρεῖς εὐρετήρια, τὸ τῶν ἐκδοσάντων τὰ γράμματα αὐτοκρατόρων ὑπὸ τὸν τύπον χρονολογικοῦ καταλόγου ἀκάντων τῶν αὐτοκρατορικῶν γραμμάτων, τὸ τῶν ἀνδρῶν ἢ νομικῶν προσώπων, ὧν χάριν ἐξεδόθησαν τὰ γράμματα, καὶ τὸ τῶν σημερινῶν τόπων ἐν οἷς ἀπόκεινται τὰ εἰρημένα γράμματα. Πρὸς τούτοις συνετάχθησαν περιλήψεις (Regesten) τῶν αὐτοκρατορικῶν γραμμάτων συμφώνως πρὸς τὸ ὑπὸ τῆς Διεθνoῦς ἐταιρείας ἐγκριθέν διαγράμμα. Ὁμοίως ἤρξατο συμφώνως πρὸς τὰς ἀποφάσεις τῆς αὐτῆς ἐταιρείας ἡ ἐξερεύνησις τῆς ἱστορίας τῆς παραδόσεως τῶν ἐν νομικοῖς χειρογράφοις περιλαμβανομένων αὐτοκρατορικῶν διατάξεων καὶ νεκρῶν τῶν μέχρι τοῦ δεκάτου αἰῶνος. Μία δὲ τῶν κυριωτάτων ἀσχολιῶν ὑπῆρξε παραλλήλως πρὸς τὰ εἰρημένα ἡ συναγωγή φωτογραφικῶ ὀλικοῦ, καὶ περισυνελέχθη πλῆθος τοιοῦτων φωτογραφιῶν, τοῦτο μὲν ἐκ Βενετίας καὶ Πάτμου δι' εἰδικῶν περιοδεῶν τοῦ διδάκτορος κ. Παύλου Marc, συνοδευομένου ὑπὸ τοῦ διδάκτορος κ. W. Hegstenberg, τοῦτο δ' ἐκ τοῦ Ἄθωνος διὰ διαφόρων δωρεῶν καὶ κατὰ πρραγαλίαν εἰς τὸν ἐν Λειψίᾳ φωτογραφικὸν οἶκον Jantsch, ἀπαιρηθήσαντα τῷ 1911 ἀπιστημονικὴν περιοδείαν εἰς τὸ Ἄγιον ὄρος.

Τέλος δὲ συνεζητήθη ἡ ἐκδοσις συλλογῆς ἀκριβῶν πανομοιότυπων, καὶ εἰ-

καί επιτροπεία παρεσκεύασαν ήδη τήν έκδοσιν τούτου εἰκοσι πινάκων, οὗ τὸ περιεχόμενον ἐμῆλλα νά υποβληθῆ εἰς τήν ἐν Πατρῶν πόλει συνέλευσιν τῆς Διεθνούς ἑταιρείας τῶν Ἀκαδημιῶν (28 Ἀπριλίου—4 Μαΐου 1913). Συμφώνως πρὸς τὸ σχέδιον τοῦτο οἱ εἰκοσι πινάκες τοῦ πρώτου τεύχους θά περιλάξωσιν αὐτοκρατορικά γράμματα ἀπὸ τοῦ ἑνδεκάτου μέχρι τοῦ δεκάτου πέμπτου αἰῶνος. Τὸ πάντων ἀρχαιότατον θά εἶναι χρυσοβούλλον τοῦ Νικηφόρου Βοτανειάτου τοῦ 1079, τὸ δὲ νεώτατον τοῦ Ἰωάννου Η' Παλαιολόγου τοῦ 1447. Εἶνε δὲ εἰλημμέναι τὰ ἐκδοθησόμενα πανομοιότυπα ἐκ χρυσοβούλλων ἀποκειμένων ἐν Πάτρῳ, Ἀθῶνι, Βενετίᾳ καὶ Γενούῃ.

Ματὰ τῆς οἰκείας ἐκδόσεως τοῦ κ. Μαγ. εἰς τῆς ἐσταχυολογήθησαν τάνωτέρω, διενεμήθη καὶ δαίγμα εἰς μέγα σχῆμα ἐνὸς τῶν πανομοιοτύπων, τοῦ τοῦ Νικηφόρου Βοτανειάτου (1079), τοῦ ἀρχαιότατου πάντων ἐν τῷ δημοσιευθησομένῳ τεύχει, λίαν ἐπιτυχῆς, ἀληθῶς ηὐλαυγῆς πρόσωπον τῆς λαμπρῆς ἐκδόσεως.

— Ὁ διευθυντὴς τοῦ μουσείου Ἰωάννης κ. Ἰωσήφ Gerola, γνωστός ἐκ τῶν μελετῶν αὐτοῦ περὶ τῆς βενετικῆς τέχνης ἐν Κρήτῃ (Ἰταλ. Νέου Ἑλληνομνημόνων Τόμ. Ε' σ. 342 κ. ἐ.), διηκρίψας τὸ παρελθόν θέρος ἐν Ῥόδῳ κατ' ἐντολὴν τῆς ἰταλικῆς κυβερνήσεως χάριν μελέτης τῶν μασσιωνικῶν μνημείων, ἐποίησατο τῇ 8 Φεβρουαρίου ε. ε. ἐν Φλωρεντίᾳ διαλέξιν περὶ τῶν πορισμάτων τῆς ἀποστολῆς αὐτοῦ. Ἐξημοσίωσε δ' ἐπ' ἐσχάτων καὶ δύο πραγματείας, κακοσημμένας ὑπὸ πολλῶν εἰκόνων, ὧν ἡ μὲν ἐπιγράφεται: *Le Tradizioni Italiane nei monumenti di Rodi* (ἐν τῇ ἐπιθεωρήσει *Italia* τοῦ Ταυρίνου, Ἔτ. Β' ἀρ. 4 καὶ ἐν χωριστῷ τεύχει σ. 1-8), ἡ δ' ἑτέρα *I costumi muliebri nelle tredici Sporadi* (ἐν τῷ περιοδικῷ *Emporium*, Τόμ. ΑΖ', ἀρ. 219 τοῦ Μαρτίου 1913 σ. 204-212).

— Ἡ Νομικὴ Σχολὴ τοῦ Καποδιστριακοῦ Πανεπιστημίου παρέτεινε τὴν προθεσμίαν πρὸς ὑποβολὴν ἔργων διὰ τὸν πρὸ ἴτους προκηρυχθέντα Ῥαλλεῖον διαγωνισμόν μέχρι τῆς 3 Ἀπριλίου 1914.

Ἡ αὐτὴ Σχολὴ ὥρισεν ὡς θέμα διὰ τὸν προκηρυχθέντα Ζ' Σπουδῆσιον διαγωνισμόν τὴν «Ἐκλογὴν τῶν Ἰσχύρων» ἱστορικῶς καὶ δογματικῶς.

Οἱ διαγωνισθησόμενοι, οἵτινες δὲν θύνανται νά εἶναι καθηγηταὶ τοῦ Πανεπιστημίου, πρέπει νάποστείλωσι τὰ χειρόγραφα τῶν μέχρι τῆς 31 Μαΐου 1915. Εἰς τὸν συγγραφέα τοῦ βραβευθησομένου ἔργου θάπονεμηθῆ ἑπταχίλιον δραχμῶν.

Ἡ προθεσμία πρὸς συμμετοχὴν τοῦ πρὸ ἐνὸς ἔτους προκηρυχθέντος Γ' Σπουδῆσιου διαγωνίσματος με θέμα «Τὸ διαζύγιον κατὰ τὸ ἑλληνικὸν καὶ Ῥωμαϊκὸν δίκαιον» λήγει τὴν 31 Μαΐου 1914.

— Ἡ Φιλοσοφικὴ Σχολὴ τοῦ Καποδιστριακοῦ Πανεπιστημίου προσκήρυξε διαγωνισμόν διὰ τὴν ἀπονομὴν τοῦ χιλιοδράχμου Ῥαλλεῖου βραβείου μεταξὺ τῶν ἀριστεύων τῆς αὐτῆς σχολῆς τῶν ὑποστάντων τὰς ἐπὶ διδασκαλίᾳ ἢ ἐπὶ πτυχίῳ ἐξετάσεις κατὰ τὰ πανεπιστημιακὰ ἔτη 1907-1908 μέχρι τοῦ 1912-1913 συμπεριλαμβανομένου. Τὸ βραβεῖον θάπονεμηθῆ εἰς ἕκκισιν τῶν ὑποψηφίων, ὅστις ἴθελεν ὑποβάλλει τὴν καλλιτέραν ἐνκρίσιμον ἐπὶ διδασκαλίᾳ διηκρίβην.

ΒΙΒΛΙΑ ΣΤΑΛΕΝΤΑ

ΕΙΣ ΤΗΝ ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΝ ΤΟΥ ΝΕΟΥ ΕΛΛΗΝΟΜΝΗΜΟΝΟΣ

Ἄνδρεάδου Α. Palmer Newbould. Ἀνατύποις ἀπὸ τὰ «Παναθήναια» 28 Φεβρουαρίου 1913.

Andréadès Α. Les idées financières de l'Abbé de Saint-Pierre. Extrait de la Revue de science et de Législation financières, N° 4. 1912.

• Ali Paacha de Tébelin, économiste et financier. Extrait de la Revue des études grecques. Tom. XXV, Nov.—Dec. 1912.

(Δὲ) Ἀμύση Ἐδμόνδου Στρατιωτικὰ διηγήματα. Μετάφρασις Χ. Ἀννίου (Σύλλογος πρὸς διάδοσιν ὠφελίμων βιβλίων). Ἐν Ἀθήναις.

Aristophane Les Cavaliers. Comédie. Traduction de Alphonse Willems. Bruxelles. Société anonyme M. Weissenbruch. 1912.

Βέη Νίκου Α. Zum Thema der Darstellung des zweiköpfigen Adlers bei den Byzantinern. Separatabd. aus Repertorium für Kunstwissenschaft B. XXXV.

• Sur les tables généalogiques des despotes et dynastes médiévaux d'Épire et de Thessalie (Separatabdr. aus Zeitschrift für osteuropäische Geschichte Bd. III. 1912 in Berlin).

• Neue Version mittelgriechischer Vulgärtexthe aus Handschriften der Meteorenklöster. Sonderabd. aus den Mitteilungen des Seminars für orientalische Sprachen XV (1912). Westasiatische Studien.

Βερεδέτη Α. δὲ Ἐγκόλπιον τῶν νέων. Μετάφρασις ἐκ τοῦ ἰταλικοῦ. Μέρος Β' (Σύλλογος πρὸς διάδοσιν ὠφελίμων βιβλίων). Ἐν Ἀθήναις.

Βουκοποπούλου Δ. Κ. Ἡ ἔθνικὴ ἑλληνικὴ πολιτικὴ ἀπὸ τῆς ἀλώσεως τῆς Κωνσταντινουπόλεως μέχρι σήμερον (1453-1912). Ἐν Ἐρμούπολει. Ἐκ τοῦ τυπολιθογραφείου Γ. Ρ. Πρίντζη. 1913.

Γρατσιάνου Γ. Κ. Ὁ παρά Κιχέρων ἀρχαιότερος λεκτικὸς χαρακτήρ. Ἐν Ἀθήναις. Τυπογραφεῖον Ἑστία. 1912.

Cohn Willy Die Basler Konzilsflotte des Jahres 1437. Separatabdr. a. d. Basler Zeitschrift f. Geschichte und Altertumskunde Bd XII.

Diehl Charles Les Études d'histoire byzantine en 1901 (Extrait de la Revue de Synthèse historique T. III. Octobre 1901).

Curtius L. Studien zur Geschichte der altorientalischen Kunst. I. Gilgamisch und Heabani (Sitzungsb. der K. Bayer. Akademie der Wissenschaften. Philos.-philol. u. histor. Klasse 1912).

Doebner M. Zur Geschichte der bayerischen Schulpolitik im 19. Jahrhundert (Sitzungsb. der K. Bayer. Akademie der Wissenschaften. Philos.-philol. u. histor. Klasse Jahrg. 1912).

- Ανοβουινιώτου Κ. Ι. Τὰ μυστήρια τῆς ἀνατολικῆς ὀρθοδόξου ἐκκλησίας ἐξ ἀπόφαως δογματικῆς. Ἐν Ἀθήναις. Ἐκ τοῦ τυπογραφείου Σ. Κ. Βλαστοῦ. 1913.
- * Ἰωάννου Κασσιανοῦ διελθέεις Πατέρων, νῦν τὸ πρῶτον ἐκδιδόμενα: ἐξ ἀρχαίου χειρογράφου. Ἀνατύπωσις ἐκ τοῦ Ἐκκλησ. Φάρου, Τόμ. ΙΑ'. 1913. Ἐν Ἀλεξανδρείᾳ. Ἐκ τοῦ Πατριαρχ. τυπογραφείου. 1913.
- Giannelia Favlos* (Griechen von heute (Separatabdr. aus N° 3 u. 4. der Monatsblätter des Wissenschaften - Klub in Wien vom 31 Jan. 1913).
- v. *Heigel Karl Th.* Die Beteiligung des Hauses Zweibrücken am nord-amerikanischen Befreiungskrieg (Sitzungsberichte der K. Bayer. Akademie der Wissenschaften Philos.-philol. u. hist. Klasse 1912 6 Abhand). München 1912.
- Heisenberg August* Ueber das Gedicht «Hellas» von Johannes Wülfer (Einzel-Abdruck aus den Blättern f. d. Gymnasial-Schulwesen hrsg. v. Bayer. Gymnasiallehrerverein 1912 Heft 5,6).
- * Der Philhellenismus einst und jetzt. München. C. A. Beck-sche Verlagsbuchhandlung. 1913.
- Hill B. H.* The older Parthenon. Extract from the Journal of Archaeology Vol. XVI, 4.
- Hiller v. Gärtringen F.* Inscriptiones graecae (Sonderabdr. aus der Klio B. XIII σ. 305-8).
- Horta y Pardo Const.* de La verdadera Cuna de Cristobal Colon. New York. Imprenta de John. B. Jonathan C^o. 1912.
- Jorga N.* L'évêché de Haidu-deregh et les droits de l'Église roumaine unie de Hongrie. Nouveaux attentats du gouvernement hongrois contre la nationalité des Roumains. Bucarest, 1913 (Imprimerie Neamul Romănesc).
- Kalitsunakis J. E.* Psicharis, Cassia et la pomme d'or. S.-A. aus dem Annuaire de l'École pratique des Hautes Études. 1910-11 Κρίσις ὑπὸ — (Berl. Philolog. Wochenschrift 17 Febr. 1912 σ. 212-3).
- Κεφαλᾶ Νεκταρίου* Μελέτη ἱστορικὴ περὶ τῶν αἰτίων τοῦ σχίσματος, περὶ τῶν λόγων τῆς διακωνίσεως αὐτοῦ καὶ περὶ τοῦ δυνατοῦ ἢ ἀδυνατοῦ τῆς ἐνώσεως τῶν δύο ἐκκλησιῶν, τῆς ἀνατολικῆς καὶ τῆς δυτικῆς. Ἰπὸ τοῦ Μητροπολίτου Πενταπόλεως — Τόμος Β'. Ἐν Ἀθήναις. Ἐκ τοῦ τυπογρ. Παρ. Λεώνη. 1912 σ. 264.
- Κοραῆ Ἀδαμαντίου* Γνώμη. (Σύλλογος πρὸς διάδοσιν ὠφελίμων βιβλίων). Ἐν Ἀθήναις.
- Λιούκ Ἀντ.* Ῥουβιὸ ἰ. Περὶ τῶν καταλανικῶν φρουρίων τῆς ἡπειρωτικῆς Ἑλλάδος. Μετάφρασις Γ. Ν. Μαυράκη. Ἐν Ἀθήναις. Τυπογρ. Ἐστία. 1913.
- Λογοθέτου Κ. Ι.* Ἡ ἠθικὴ φιλοσοφία τοῦ Πλάτωνος ἐν σχέσει πρὸς τοὺς προδρόμους καὶ τὴν ἐπὶ τὰ μετέπειτα ἠθικὰ φιλοσοφήματα ἐπίδρασιν αὐτῆς. Πραγματικὰ βραβεύεισιν ἐν τῷ Σουτσίῳ φιλοσοφικῷ διαγωνισμῷ. Ἐν Ἀθήναις. Τύποις Π. Δ. Σκελλαρίου. 1913 σ. 372.
- Milani L. A.* La fibula Corsini e il templum coeleste degli Etruschi. Roma. Tipografia della R. Accademia dei Lincei. 1912.

- Oberkummer Eugen* Türkische Seemacht einst und jetzt. Separatabdruck a. d. Neuen Freien Presse v. 29 Febr. 1912. Wien.
- Παπαμιχαήλ Γρηγ. Μάξιμος* Ἕλληνας ἐν Κατάρ. Τύπος Κ. Εὐαγγελίδου.
- Ἡ καθὼς τῶν νεκρῶν. Ἐν Ἀλεξανδρείᾳ. Ἐκ τοῦ Πατριαρχικοῦ Τοπογραφείου. 1912.
 - Α. Παπαδόπουλος-Καραμεύς. Ἐκ τοῦ Ἐκκλησ. Φίλου. ΙΑ' σ. 430-466. Ἐν Ἀλεξανδρείᾳ. Ἐκ τοῦ Πατριαρχ. Τοπογραφείου. 1913.
- Papudius Dimitrios P.* Griechisches Recht und griechische Rechtsgeschichte. Vortrag gehalten im dem XVI Internationalen Orientalisten-Congress zu Athen. Athen. Buchdr. Hestia. 1912.
- Perron Hubert* Leçon d'ouverture du cours de langue et littérature grecques modernes. Faite à la Faculté des Lettres de l'Université de Paris. Paris. Librairie H. Welter. 1913.
- Pöhlmann Robert* Isokrates und das Problem der Demokratie (Sitzungsberichte der K. Bayer. Akademie der Wissenschaften. Philosphilol. u. histor. Klasse. Jahrg. 1913, 1 Abhandlung). München. 1913.
- Rancour M.* La Grèce aux portes de la paix. Imprimerie P. D. Sakelarios. Athènes. 1913.
- Russo D.* Din corespondența Doamnei Ana Racovița (1708-9). Extras din Convorbiri literare 45 (1911). Bucarest.
- Elenizmul în România. Epoca bizantină și fanariotă. Bucaresti. Inst. de Arte Grafice «Carol Göll» S-ser I. St. Rasidescu. 1912.
 - Critica textelor și tehnica edițiilor. Extras din Buletinul Comisiei istorice à României 1 (1912). Bucaresti. 1912.
- Schrader Hans Reinhard* Kekule von Stradonitz. Sonderabdruck aus dem Biographischen Jahrbuch für Altertumskunde. 1913.
- Σωτηριάδου Γ.* Γένεσις καὶ πρόοδος τῆς ἰδέας τῆς πηγκοσμίου ἱστορίας. Λόγος εἰςχωρικός εἰς τὸ μάθημα τῆς γενικῆς ἱστορίας. Ἀθῆναι. Τοπογραφεῖον Ἐστία. 1913.
- Thunö A.* Pro Graecia (Sonderabdruck. Deutsche Rundschau hrsg. v. J. Rodenberg. 39 Jahrg. Juni 1913).
- Τυπαλίδου Μπασιά Α.* Τὸ ἑλληνικὸν τμήμα τῆς ἐν Ῥώμῃ διαθροῦς ἐκθέσεως 1911. Ἐν Ἀθῆναις. Τοπογραφικὰ καταστήματα Ταρουσσοπούλου. 1913.
- Φιλάρετου Γ. Ν.* Κατάληψις πολεμική κατὰ τοὺς νόμους τοῦ πολέμου. Διοίκησις, δικαιοσύνη, φορολογία ἐν τῇ ὑπὸ τοῦ ἑλλην. στρατοῦ καὶ στόλου καταληφθείσῃ Μακεδονίᾳ. Ἠπειρῶ καὶ ἐν ταῖς νήσοις τῆ 1912. Ἐν Ἀθῆναις. Ἐκ τοῦ τοπογραφείου Νομικῆς.
- Θεατροκόπος αὐτοκράτωρ ἐν Κερκύρα (Ὁ Νέρων ἐν Κασσιόπῃ τῆ 66 μ. Χ.). Ἱστορικὸν σημεῖωμα. Ἐν Ἀθῆναις. Τοπογραφικὰ καταστήματα Ταρουσσοπούλου. 1912.

Τὸ διπλοῦν τοῦτο τεῦχος ἐξεδόθη τῇ 15 Αὐγούστου 1913